

Γιατί είναι καλύτερο να δουλεύεις με γυναίκες;

Δημοσίευση: 09 Ιαν 2014, 10:49

Ένα νέο βιβλίο μαθαίνει γυναίκες και άνδρες να συνεννοούμαστε καλύτερα για λιγότερες παρεξηγήσεις και για να βγαίνει η δουλειά.
Από τη Γαλάτεια Λασκαράκη

Υπάρχει μια σκηνή στο Mad Men που συμπυκνώνει το νόημα των εργασιακών σχέσεων μας με τους άνδρες από αρχής του corporate κόσμου μέχρι σήμερα: η φιλόδοξη, εργατική και μοναδική γυναίκα κειμενογράφος της εταιρίας Πέγκι Όλσεν, νιώθοντας πάντα αδικημένη μέσα στο ανδροκρατούμενο περιβάλλον του γραφείου, ξεσπάει στο διευθυντή της, τον υπερ-cool διαφημιστή Ντον Ντρέιπερ: «Μα, δεν λες ποτέ ευχαριστώ!» Εκείνος την επαναφέρει αυστηρά στην τάξη: «Γι' αυτό είναι ο μισθός, κοριτσάκι μου» (το «κοριτσάκι μου» δεν το λέει, εννοείται

από το ύψος του).

Πενήντα χρόνια μετά τη σεξιστική (και πολύ πιο σέξι, να το πούμε) εποχή των γραφείων της Madison Avenue, πολλά πράγματα έχουν αλλάξει -κανείς δεν πίνει πια ούισκι στα μίτινγκ (κρίμα) και τα διαφημιστικά τμήματα είναι τίγκα στις γυναίκες- εκτός από ένα: οι άνδρες βλέπουν τη δουλειά ως ένα χώρο για να πετύχουν και να βγάλουν λεφτά. Οι γυναίκες τη βλέπουν ως προέκταση του σπιτιού τους: ως ένα χώρο όπου πρέπει να διαπρέψουν και να δέχονται επαίνους.

ΔΟΥΛΕΨΕ ΜΑΖΙ ΜΟΥ

Ο άνθρωπος που είχε κάποτε ισχυριστεί ότι «οι άνδρες είναι από τον Άρη, οι γυναίκες είναι από την Αφροδίτη», το πιο πολυδιαβασμένο εγχειρίδιο σχέσεων όλων των εποχών, έρχεται δύο δεκαετίες αργότερα να υπονοήσει ότι γυναίκες και άνδρες είμαστε από διαφορετικούς πλανήτες όχι μόνο στα σχετικά αλλά και στα επαγγελματικά. Στο νέο βιβλίο του Work With Me ο Τζον Γκρέι ενώνει τις δυνάμεις του με την Μπάρμπαρα Έινις, εξπέρ στην ατζέντα συμπεριφοράς των δύο φύλων στη δουλειά, και μαζί δίνουν λύσεις στις πιο σημαντικές προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε με τους αρσενικούς συναδέλφους μας, από τις αίθουσες συσκέψεων ως τα διοικητικά συμβούλια.

«Εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα εντελώς διαφορετικό σέτινγκ. Ο στόχος της οικιακής ζωής είναι να βρεις κάποιον που να αγαπάς, να μοιράζεσαι αγάπη μαζί του και να είσαι ευάλωτος. Ο εργασιακός χώρος είναι το αντίθετο: δεν είσαι εκεί επειδή το αγαπάς αλλά για να εξελιχθείς και να κερδίσεις χρήματα», μας εξηγούν. Αυτή είναι και η Νο 1 παρανόηση ανάμεσα σε κορίτσια και αγόρια στο γραφείο. Όπως η Πέγκι Όλσεν, οι γυναίκες νιώθουν ότι τις υποτιμούν. Και οι άνδρες αισθάνονται ότι τους κατηγορούν άδικα. «Αν ρωτήσεις εργαζόμενες γυναίκες, το πιο συνηθισμένο παράπονό τους είναι ότι τα αφεντικά δεν αναγνωρίζουν την αξία τους», λέει ο Γκρέι στο Marie Claire. «Ωστόσο, αν ρωτήσεις τους άνδρες της εταιρίας θα μείνουν έκπληκτοι από αυτή την κατηγορία διότι, ίσως, πιστεύουν πως δουλεύουν σκληρά για να κάνουν τις γυναίκες συναδέλφους τους να αισθανθούν πολύτιμες. Κι όμως, κανείς από τους δύο δεν έχει άδικο, το θέμα είναι ότι τα συστήματα αξιών μας είναι ανάμοια. Οι γυναίκες νιώθουν άξες όταν οι άλλοι επαίνουν τη δουλειά τους, ενώ οι άνδρες θεωρούν άλλες πράξεις ως ένδειξη εκτίμησης, όπως μια αύξηση ή μια προαγωγή».

Άλλο ένα πράγμα που δεν άλλαξε και τόσο από τις μέρες του Ντον Ντρέιπερ είναι η ίδια η ψυχρή και αστάλινη ψυχή του corporate κόσμου. Ο Γκρέι επαναλαμβάνει ότι ο χώρος των επιχειρήσεων φαίνεται παραδοσιακά αφύσικος στις γυναίκες γιατί ήταν αρχικά σχεδιασμένος από άνδρες. Μήπως όμως αυτό είναι μια διαπίστωση που πατρονάρει περισσότερο την κατάσταση; «Καθόλου», μας απαντάει ο Γκρέι. «Η πραγματικότητα είναι ότι ο εργασιακός χώρος σχεδιάστηκε αρχικά από άνδρες. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι σχεδιάστηκε για να είναι ενάντια στις γυναίκες». Κι όμως, ένα μεγάλο μέρος του φεμινιστικού κινήματος είχε να κάνει με το να μετατρέψει τα γραφεία σε female-friendly περιβάλλοντα, επικεντρώνοντας σε ελαστικά ωράρια και πρακτικές. Και είναι κακό αυτό; «Όχι βέβαια, όμως, αντί να προσπαθούμε να αλλάξουμε το εργασιακό καθεστώς, θα μπορούσαμε να καθήσουμε να καταλάβουμε λίγο ο ένας τον άλλο».

Ο Γκρέι μοιάζει σε αρκετά σημεία να επαναλαμβάνει κλισέ ή να ενισχύει στερεότυπα όπως το ότι οι «άνδρες δεν ακούν» ή ότι «οι γυναίκες είναι πολύ συναισθηματικές», υποστηρίζει ωστόσο ότι για όλα όσα λέει υπάρχει επιστημονική απόδειξη. Η Έινις και ο Γκρέι βάσαν τα συμπεράσματά τους σε μια τεράστια έρευνα, με πάνω από 100.000 συνεντεύξεις με στελέχη επιχειρήσεων σε πάνω από 500 εταιρίες. Και κατέληξαν σε σημαντικά ευρήματα, όπως το ότι κατά μέσο όρο τα επίπεδα του εργασιακού στρες των γυναικών είναι διπλάσια απ' ό,τι των ανδρών. Το Work With Me μεντοπίζει όχι ένα αλλά οχτώ μελανιά σημεία στις εργασιακές σχέσεις μας με τους άνδρες, οχτώ λανθασμένες αντιλήψεις που έχουμε ο ένας για τον άλλο και οδηγούν σε παρεξηγήσεις, κακές συνεννοήσεις, έλλειψη εμπιστοσύνης, αποστροφή για συναδέλφους, ακόμα και απελπισία.

ΠΑΙΞΕ ΜΕ ΚΙ ΕΜΕΝΑ

Η πλειονότητα των εργαζόμενων γυναικών βιώνει ένα είδος κοινωνικού αποκλεισμού, λένε η Έινις και ο Γκρέι. Δεν είναι καλεσμένες σε «εξωσχολικές» δραστηριότητες, όπως π.χ. τα ποτά μετά το γραφείο ή το γκολφ τα Σαββατοκύριακα. Άλλο ένα αγκάθι στις σχέσεις μας είναι το εργασιακό savoir-vivre. Κανένας άνδρας δεν θιχτηκε ποτέ επειδή δεν έκανες οπτική επαφή μαζί του σε μια τετ-α-τετ κουβέντα, ενώ μια γυναίκα μπορεί να θεωρήσει μεγάλο γαϊδούρι κάποιον (ή και κάποια) που δεν παίρνει τα μάτια του από τον υπολογιστή και συνεχίζει να γράφει ένα μέιλ ενόσω εκείνη του μιλάει. Επίσης τα σαρκαστικά αστεία, όσο πετυχημένα και αν είναι, σημαίνουν έλλειψη σεβασμού για αρκετές γυναίκες.

ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ

Περίπου το 80% των ερωτηθέντων ανδρών είπε ότι φοβάται να μιλήσει ανοιχτά και να κάνει ειλικρινή κριτική σε μια συνάδελφο από φόβο ότι θα θυμώσει ή θα βάλει τα κλάματα. Οι συγγραφείς το αποδίδουν αυτό στην τάση των γυναικών να εσωτερικοποιούν και να τα παίρνουν όλα προσωπικά και, αντίστοιχα, στην απροθυμία των ανδρών να αντιμετωπίσουν οποιαδήποτε συναισθηματική αντίδραση. «Οι άνδρες παραπονιούνται ότι αναγκάζονται να πατούν σε τεντωμένο σκοινί με τις γυναίκες συναδέλφους», διαπίστωσε ο Γκρέι. «Η πιο συνηθισμένη πρακτική μεταξύ γυναικών στο γραφείο είναι να μοιράζονται τα συναισθήματά τους, καλά ή κακά, για πρόσωπα και καταστάσεις. Οι άνδρες προτιμούν να δείχνουν στους άλλους ότι είναι πιο αυτάρκεις, ότι δεν επηρεάζονται από τίποτα».

ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΗ

Τα κορίτσια έχουν συνηθίσει να ζητούν το λόγο πριν μιλήσουν, αυτού του είδους η ευγένεια όμως δεν είναι και τόσο χρήσιμη στη γλώσσα των γραφείων. Την ίδια στιγμή που οι περισσότερες από εμάς σηκώνουν το χέρι σε ένα σημαντικό μίτινγκ και λένε «μπορώ να πω κάτι;» ο απέναντι συνάδελφος θα σκεφτεί «και βέβαια μπορείς, τι μας ρωτάς, γι' αυτό πληρώνεσαι».

Οι ερωτήσεις είναι γενικά ένα χαρακτηριστικό μας που εκνευρίζει τους άνδρες. «Όταν οι γυναίκες στρεσάρονται, το πρώτο πράγμα που το μυαλό τους είναι προγραμματισμένο να κάνει είναι να συγκεντρώσει πληροφορίες για να

καταλάβει την κατάσταση καλύτερα. Όμως οι άνδρες λειτουργούν διαφορετικά. Θέλουν να λύσουν αμέσως το πρόβλημα και βλέπουν τις ερωτήσεις ως καθυστέρηση», μας λέει το βιβλίο. Το 72% των ανδρών πιστεύει ότι οι γυναίκες κάνουν υπερβολικά πολλές ερωτήσεις στη δουλειά και, από την άλλη, το 80% των γυναικών λέει ότι προτιμά να κάνει ερωτήσεις ακόμα και όταν ξέρει την απάντηση. «Στον ανδροκρατούμενο κόσμο των επιχειρήσεων το να κάνει ερωτήσεις συνήθως σημαίνει ότι δεν ξέρεις για ποιο πράγμα μιλάς. Γι' αυτό οι άνδρες δεν κάνουν ερωτήσεις, γιατί σημαίνει ότι δεν ξέρουν και το να μην ξέρεις σημαίνει ανικανότητα», εξηγεί ο Γκρέι. «Όμως οι γυναίκες δεν ρωτούν επειδή δεν ξέρουν. Ρωτούν για να αυξήσουν τη συμμετοχή, την αμοιβαία κατανόηση και μια αίσθηση συνεργασίας».

ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ ΛΙΓΟ

«Ενώ οι γυναίκες μιλάνε για να συγκεντρωθούν, οι άνδρες τείνουν να συγκεντρώνονται πριν μιλήσουν», μας λένε οι συγγραφείς. Γι' αυτό φαίνεται ότι μια γυναίκα κάνει αρκετό λεκτικό ζγκ-ζαγκ μέχρι να φτάσει στο συμπέρασμά της ενώ ένας άνδρας απλά γίνεται αγενής και διακόπτει τον ειρμό της σκέψης της για να πει την ιδέα του. «Το να διακόπτεις τον άλλο είναι φυσιολογικό στον τρόπο σκέψης ενός άνδρα αλλά πολύ αφύσικο και αγενές για μια γυναίκα».

Έτσι, βγαίνοντας από μια συνάντηση, στις γυναίκες έχει μείνει η εντύπωση ότι οι άνδρες απέναντί τους δεν τις άκουσαν αρκετά προσεκτικά ή ότι -χειρότερα- πάτησαν πάνω στη δική τους σκέψη για να διακόψουν και να θριαμβεύσουν με ένα βιαστικό συμπέρασμα.

Σε όλο το βιβλίο ο Γκρέι ασχολείται ξανά με το πανάρχαιο debate για το αν οι διαφορές μας είναι βιολογικές ή κοινωνικές και χρησιμοποιεί το κύρος βιολόγων, ψυχολόγων και νευροεπιστημόνων για να το αποδείξει εδώ κι εκεί. «Ακόμα και τα εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια που εκδικάζονται κάθε χρόνο στην Αμερική σε υποθέσεις σεξουαλικής παρενόχλησης στο γραφείο θα μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί εάν καταλαβαίναμε καλύτερα ο ένας τον άλλο. Εάν οι άνδρες άκουγαν περισσότερο, εάν οι γυναίκες περνούσαν το μήνυμά τους καλύτερα», υπονοεί ο συγγραφέας με κίνδυνο να εξοργίσει τις φεμινίστριες. Δώδεκα χιλιάδες παράπονα για παρενόχληση φτάνουν κάθε χρόνο στην Αμερικανική Επιτροπή Ίσων Ευκαιριών Απασχόλησης και ο ενάγων, εάν κερδίσει, παίρνει κατά μέσο όρο 250.000 δολάρια.

Ο Γκρέι πιστεύει ότι αυτός είναι και ο λόγος που ποτέ δεν πέτυχε η ισότητα των φύλων. «Προσπαθούμε πάρα πολύ σκληρά να είμαστε "ίσοι", το οποίο με τα χρόνια κατέληξε να σημαίνει "να πράττουμε τα ίδια". Προφανώς αυτό το μοντέλο δεν λειτουργεί, 40 χρόνια μετά το κίνημα ισότητας του '70 θα έπρεπε να το έχουμε καταλάβει».

Τα 8 «τυφλά σημεία» που ευθύνονται για τις διαφορές μας στο γραφείο σύμφωνα με το Work With Me

1. Οι γυναίκες θέλουν να κάνουν το χώρο εργασίας πιο φιλικό προς αυτές (οι άνδρες αντιδρούν γιατί το δέχονται ως κριτική).
2. Οι γυναίκες νιώθουν ότι δεν τις εκτιμούν αρκετά (αλλά οι άνδρες απλά δείχνουν την εκτίμησή τους με διαφορετικό τρόπο).
3. Οι γυναίκες νιώθουν αποκλεισμένες (οι άνδρες δεν το υποψιάζονται καν αυτό).
4. Οι άνδρες νιώθουν ότι πρέπει να «πατάνε στις μύτες» με την κριτική σε γυναίκες συναδέλφους και να προσέχουν τα λόγια τους μη τυχόν και τις θίξουν (αν κι εκείνες θα ήθελαν περισσότερο ειλικρινές feedback).
5. Οι άνδρες πιστεύουν ότι οι γυναίκες κάνουν πολλές άχρηστες ερωτήσεις (εκείνες το κάνουν για να ξεκαθαρίσουν μια κατάσταση και να αυξήσουν τη μεταξύ τους συνεργασία).
6. Οι γυναίκες παραπονιούνται πως οι άνδρες δεν τις ακούν (οι άνδρες έχουν απλά συνηθίσει να διακόπτουν ο ένας τον άλλο).
7. Οι άνδρες πιστεύουν ότι οι γυναίκες είναι υπερβολικά συναισθηματικές (εκείνες εκφράζονται για να αντιμετωπίσουν το στρες).
8. Οι γυναίκες θεωρούν τους άνδρες αναισθητους (εκείνοι απλά δεν είναι τόσο παρατηρητικοί).

woman.in.gr